

Heerlijk oer-Belgisch theater in originele verpakking

(maandag 05 oktober 2009 / Auteur: Karel Michiels)

Cabaret — GEEL - Bart Cannaerts maakt cabaret naar Nederlands model. Met een flinke scheut absurdisme en surrealisme weliswaar, en toch oer-Belgisch.

Op het einde van de voorstelling telt Bart Cannaerts voor de derde keer tot tien. 'En wie niet weg is, is gezien.' Onmiddellijk probeer een deel van het publiek zich daadwerkelijk te verstoppen achter de stoelen. Belachelijk? Helemaal niet als je hoort hoe Cannaerts het gedrag van die mensen in de zaal vervolgens verklaart.

Dat doet hij geheel in lijn met het thema van de voorstelling: 'Geef u over aan het heden.' Zo zingt de komiek het zelf in een geslaagde cover van Moloko's 'The time is now'. Leef in het moment, als een kind zo onbevangen. Het is geen nieuwe boodschap, niet choquerend of revolutionair, maar Cannaerts steekt ze wel in een hoogst originele, zeer amusante verpakking

En zo scheidt het kaf zich langzaam van het koren. Tal van Vlamingen voelden zich de afgelopen jaren geroepen om komiek te worden, slechts enkelen lukt het om door te stoten naar de top en een professionele theatercarrière op te bouwen.

Wellicht kunnen we vanaf nu ook Bart Cannaerts tot dat selecte kringetje rekenen. In 2006 winnaar van de Nederlandse Culture Comedy Award en in 2007 van Humo's Comedy Cup pakt hij dit najaar uit met een ambitieuze, avondvullende theatershow. Ambitieuze omdat hij cabaret maakt naar Nederlands voorbeeld, strak geregisseerd en geënceneerd, opgesmukt met liedjes. Cannaerts heeft zelfs een vierkoppige band op het podium staan, wat in Vlaanderen maar weinig collega's hem hebben voorgedaan. Avondvullend: ook dat is in dit geval geen ijdel begrip. 'Ik tel tot tien' klokt af op anderhalf uur, zonder pauze. En wij hebben ons geen minuut verveeld.

Ja, je denkt wel eens: waar gaat dit in godsnaam over? Een vage herinnering aan de kindertijd die uitmondt in een groteske dorpstwist. Een simpele versiertruc met absurde gevolgen. Een herkenbaar trouwfeest dat volledig uit de hand loopt. Grappen die de show net niet gehaald hebben en het publiek toch plat krijgen. De plastic tasjes in de supermarkt die sommige mensen tot waanzin drijven. Bart Cannaerts heeft telkens maar een paar woorden nodig om een schijnbaar banale situatie compleet te laten ontsporen.

Hij doet dat vooral met woord- en zinspelingen, door sommigen misprezen als een populistische techniek om de mensen aan het lachen te krijgen. Die redenering gaat in dit geval zeker niet op. Daarvoor zijn Cannaerts' grappen te slim. Je moet bij de les blijven, welke vreemde paden hij ook inslaat met zijn verhaal. Je moet van taal houden en ermee durven fantaseren. Je moet je inderdaad durven over te geven aan het moment, aan de schitterende vondsten van de komiek. En bovenal moet je kunnen lachen met jezelf, met de zo slim geachte geest die zich zo makkelijk op het verkeerde been laat zetten.

Ook de liedjes getuigen van een sprankelende, creatieve geest die voortdurend de grenzen van het taalvermogen aftast. Bart Cannaerts is geen wereldzanger maar het zijn wel zijn songs, met teksten die niemand anders zo treffend zou kunnen zingen. In het slotnummer brengt hij de sleutelmomenten van de show op ingenieuze wijze bij elkaar, de waardige afsluiter van een heerlijk avondje theater, om het op zijn Hollands te zeggen.

'Ik tel tot tien' van Bart Cannaerts. Gezien op 1/10 in CC De Werft, Geel.